

Резолуција о такозваном геноциду над Јерменима коју је усвојио Представнички дом САД, 28. октобра 2019. године, не уклапа се ни у какве оквире са политичке, правне и историјске тачке гледишта.

Сматрам да је усвајање те Резолуције брзоплета одлука којом су узети у обзир само краткорочни интереси у историји односа САД и Турске које су дуги низ година били савезници. Како се испоставило, дата Резолуција нема никакву снагу. Неке земље које су до сада штитиле Јермене периодично су износиле различите одлуке и резолуције у вези са псеудогеноцидом. У стварности та „документа“ ништа нису променила, као што не мења ни горепоменуто Резолуција. Али, сажаљење изазива политика која служи краткорочним неоснованим интересима и чија ница да је законодавни орган једне државе потпао под утицај злонамерних домираних интереса који су постали политички инструмент у рукама јерменских политичара. Такав однос само доприноси томе да турска држава и турски народ постају све јачи, чвршћи и повезанији.

У свету влада неправедност. Тако ће и остати све док они, који су оценили догађај стар сто година, заборављају сурова убиства турских дипломата и чланова њихових породица у Европи и земљама Северне Америке од стране терористичке организације АСАЛА у периоду од 1975. до 1983. Један од јасних примера тога је убиство турског амбасадора Галиба Балкара у Београду, 9. марта 1983. године, од стране двојице јерменских терориста – Андраника Богосјана и Рафија Ељбекјана. Историјски су амбасадори увек сматрани неприкосновенима. Када су пред очима целе Европе – у Паризу, Бечу, Бриселу, Ватикану, Мадриду, Атини, Женеви, Лисабону (и у самој Америци – у Санта Барбари, Лос Анђелесу, Бостону), турске дипломате убијали шехиди, зар нису неке земље радиле све што је било у њиховој моћи да терористи избегну казну? Ако је пре 100 година цео свет био уздрман Првим светским ратом и гинули су милиони људи, како можемо говорити само о погибијама Јермена у такозваном геноциду и затварати очи пред геноцидом у Хоџалију извршеном пре 27 година са посебном суровошћу, који је доказан чињеницама и аргументима?

Системи међународног права и међународних односа назадују. На чело политичке борбе су дошли двоструки стандарди, необјективни приступи са предрасудама. То не може дуго да траје. Међународна заједница је већ много опрезнија. Сад сви знају ко је ко и какве се закулисне политичке интриге стварају. Неки о томе отворено говоре, а неки из одређених разлога ћуте. Ипак, реалности постају све јасније. Турска у свом региону и на светској политичкој арени има велику тежину и ауторитет, то је земља са историјом дугом хиљаду година. Треба знати која је цена савеза са Турском. Овакве резолуције служе неправедним и неоснованим претензијама Јермена, а не геополитичким интересима САД. Ако обратимо пажњу на списак и хронолошки редослед малобројних држава које признају „геноцид над Јерменима“, можемо се уверити да су те земље непријатељски настројене према Турској, или се пак, налазе под утицајем јерменске дијаспоре. То јест, још једном се уверавамо да „геноцид над Јерменима“, у рукама неких држава, представља политичко оруђе, јефтино средство које јерменски политички лидери користе како би по сваку цену достигли „солидарност“ јерменског народа, политичку игру која нема никакве перспективе.

У овом случају треба направити мали историјски преглед. Јермени су у Османској империји и у Турској били један од најпривилегованијих народа. Имали су своје школе, а касније и посебне лицеје, цркве, били су на највишим функцијама. Без обзира на све то, група незахвалних Јермена почела је да издаје новине и књиге путем којих су отворено водили антиосманску и антитурску пропаганду. Чак и за време рата Јермени који нису служили у Османској војсци, због припадности немуслиманском народу, бавили су се само сопственим богаћењем, трговином, стицањем земљишта, различитим занатима. По правилу, војску су служили само као плаћени војници (дакле, чак и своју тадашњу домовину су штитили за новац). У архивским докуменатима су такође забележени масовни случајеви издаје Јермена који су служили у Османској војци, њихових прелазака на страну непријатеља, дезертерства, и то је достигло такве размере да је власт у циљу спречавања трагичних последица била приморана да предузме посебне мере и да их масовно демобилизује.

А затим, када се Османска војска борила у Првом светском рату, Јермени, према којима су се они односили као према рођенима, са којима су делили крв и хлеб, покушали су да им забоду нож у леђа, да демонстрирају своју снагу на незаштићеној деци, женама и старцима, убијајући хиљаде ненаоружаних цивила. А Османској империји која је желела да одговори на ова недела ће приписати геноцид. Без обзира на све те бесконачне издаје, Јермени и дан данас апсолутно пуноправно живе у Турској, слободно исповедају своју веру, имају представнике у парламенту. Све је то показатељ хуманизма и толеранције Турске.

Турска страна предлаже да се отвори приступ архивама, али Јерменија то не ради. Зашто? Ако се, како тврдите, десио геноцид, зашто не искористите ту прилику и поново успоставите историјску праведност? Одговор је једноставан – и сами врло добро знате да никаквог геноцида није било и није могло бити. То је само плод ваше болесне маште. Како је тако нешто могуће, ако вековима Јерменима који су живели у Османској империји није фалила ни длака с главе и дате су им биле све могуће привилегије и повластице? И одједном су ниоткуда 1915. године, када су све снаге биле усмерене на борбе у Првом светском рату, Османлије решиле да организују „геноцид“? Други апсурд је у томе што је кроз историју постојало много империја које данас имају директне, или индиректне, наследнике. Зашто се онда не позивају на сношење одговорности наследници и тих империја?

Чак су 10. октобра 2009. године министри спољних послова Турске и Јерменије у Цириху потписали „Протокол о успостављању дипломатских односа“ и „Протокол о развоју билатералних односа“. У складу са другим протоколом предвиђено је оснивање комисије уз учешће јерменских, турских, швајцарских и других међународних експерата. Комисија је требало да усмери своју делатност на поновно успостављање поверења између два народа, као и да припреми препоруке за решавање проблема путем објективног научног истраживања историјских докумената и архивских материјала. Низ јерменских експерата, као и неки западни медији који су били под њиховим утицајем, оценили су потписивање датог протокола као званично признавање сумњивих претензија поводом „геноцида“ од стране саме Јерменије. Ипак, Јерменија је са њој својственој превртљивошћу успела да се ишчупа и из те ситуације. Било би објективније и логичније да су чланови Представничког дома САД усвојили резолуцију о објављивању архива Јерменије, јерменских патријарха и архива „Дашнакцутјун“ у Масачусетсу.

Постоје хиљаде извора који сведоче о неоснованости и нетачности претензија о „геноциду над Јерменима“. Чланови Представничког дома САД можда и не знају за те изворе, али сигурно су чули бар изјаве познатог стручњака за уставно право Америке и међународно право, саветника бившег председника САД Роналда Регана, Бруса Фејна: „У периоду док је Реган био председник, 1981. године током истрага које је спроводила Бела кућа откривено је да су Јермени уз подршку махом Француске и Русије убили два милиона Османлија. Претензије Јермена о геноциду против њих немају никакву основу. Јермени не отварају своје архиве јер не желе да се сазна за ове чињенице. Османска империја се са бригом и поштовањем односила према националним мањинама. Мањине су слободно исповедале своје вере и живеле су у миру“. Фејн је, додавши да и друге земље попут Америке верују измишљотинама Јерменије, подвукао да је „овде главно питање издаја Јермена против своје земље. Османлије су морале да се заштите и спрече издају. Јермени који живе у САД зарађују велики новац од лажи о геноциду над Јерменима. А Влада САД не жели да то пресече јер је у игри велики новац“.

Или још један пример. Према речима Џастина Макартнија, професора историје на Универзитету у Луисвилу (САД) „у нашим рукама су хиљаде докумената и доказа. Ова документа потврђују да су геноцид починили Јермени, а не Турци. Османске архиве су отворене, а Јермени не желе да објаве своје архиве. Спречавање побуне против владе не може се сматрати геноцидом. Јермени су подигли устанак против државе у којој су живели. Како се то може назвати? Само издајом домовине“. Чак су и војници који су ратовали са Османском империјом били ужаснути немилосрдном суровошћу Јермена према цивилима. Тако је руски официр Хлебов поднео рапорт о отказу, објаснивши га следећим речима: „немогуће је са стране посматрати како јерменске јединице убијају невинне Турке“. Немилосрдна убиства 2,5 милиона цивилних лица, која су починили Јермени у периоду од 1905. до 1922. године у Ерзеруму, Вани, Гарсу, Игдиру, Ерзинџану, Битлису, Мурадији, Малазгирту, Сарикамишу, Дијрбакиру, Муши, Бакуу, Шамахи, Губи, Хачмазу, Ланкарану, Хаџигабули, Саљану, Зангезуру, Карабаху и Нахчивану, доказана су званичним документима и чињеницама. Зашто онда државе које ратују за праведност затварају очи пред тиме и ћуте?

„Угњетавани Јермени“ који моле парламенте неких земаља да признају геноцид над њима истовремено подижу у Јеревану споменик Гарагену Нждеу, заговорнику фашистичке идеологије, организатору и непосредном извршиоцу сурових убиства Турака и Азербејџанаца, проглашавају херојима лица која су у целом свету призната за терористе, као што су Андраник Озањан, Дро, Варужан Карапетјан, Монте Мелкоњан, Вазген Саркисјан. То још једном доказује фашистичку, антитурску, антиазербејџан“, које су крајем 18. века покретали и подржавали неки европски центри, заправо било саставни део плана о уништењу Османске империје и присвајања њених територија. Тај план је био на агенди Берлинског конгреса 1878. године. После уношења 61. члана о давању аутономије Јерменима у Источној Анатолији у Берлински трактат, Јермени су решили да остваре своје циљеве снагом оружја. Европске државе су на разне начине доприносиле формирању оружаних јерменских јединица и припреми устанка. Партије Арменакан, Хнчак и Дашнакцутун које су формиране уз подршку Европе организовале су у Анатолији тајне оружане јединице и терористичке групе. Турски Јермени су почели масовно да убијају Турке у шест провинција Источне Анатолије, коју су они називали Западном Јерменијом – Ерзуруму, Вани, Битлису, Харпуту, Дијрбакиру и Сивасу у циљу стварања независне државе на овим територијама. Треба истаћи и да је у 19. и 20. веку руска влада организовала сеобе неколико стотина хиљада Јермена из Турске у Закавказје, већином у азербејџанске губерније Јелизаветпољ и Иреван, у Карабах, Зангезур, Нахчиван и Гјојчај. Јермени су на основу тога, као и на основу потписивања Гулистанског и Туркменчајског споразума, на исконски азербејџанским територијама, напослетку почели да претендују на њих, остајући верни својој природи. Уз подршку својих покровитеља и користећи војну силу окупирани су азербејџанске територије и настављају да их држе, премда привремено, под окупацијом.

Заправо, горепоменуте чињенице и информације нису нове и нема у њима ничега изненађујућег. Западни историчари и политичари вероватно знају за њих. Праведности ради треба истаћи да су периодично, без обзира на претње и притиске, неки историчари и научници били смели да оповргавају измишљотине Јермена чињеницама и научним доказима. Ипак, неблагонаклон однос парламената одређених земаља према Турској и себични циљеви приморавају их да, нажалост, затварају очи пред историјском истином.

Ако се бориш за Истину – Свевишњи ће ти помоћи,

У борби за истину победа је увек на правој страни!

Аутор је доктор правних наука

(Данас)